

РЕШЕНИЕ

№ 9805

гр. София, 02.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20211110165016 по описа за 2021 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД и възражения за прихващане с правно основание чл. 79, ал.1, вр. чл. 82 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът ФИРМА е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ФИРМА за заплащане на сумите, както следва: сумата от 19 764 лв., представляваща неплатено задължение по договор № 114702/09.09.2019г. и анекс към него от 01.09.2020г. за изработка и доставка на транспортни опаковки, за което е издадена фактура №***** от 17.08.2020г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението – 05.07.2021г. до окончателното плащане, както и за сумата от 1004,67 лв. – лихва за забава за периода от 16.12.2020 г. до 16.06.2021 г. След постъпило възражение по реда на чл.414 ГПК са предявени установителни искиове за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че с ответника са били обвързани от облигационно правоотношение по договор № 114702/09.09.2019г. за изработка на оборудване – резервоари, разпулпатор и тръбопроводи. Поддържа, че на 01.09.2020г. е предал на ответника изработеното оборудване, заедно с 10 броя транспортни опаковки /дървени сандъци/ и 294 детайла по опис, а което са издадени фактура 3 фактури от 17.08.2020г., както следва: фактура №***** за доставените 294 детайла по опис на стойност 6991,15 лв., фактура № ***** за доставените 10 броя транспортни опаковки /дървени сандъци/ на стойност 19 764 лв. и фактура № *****2 за доставеното

оборудване в изпълнение на договора на стойност 123 360 лв., както и фактура № 1000002437 от 10.09.2019г. за сумата от 123 360 лв. – договорен и платен на 09.09.2021г. аванс по чл. 3, т. 1 от договора. Излага доводи, че в уговорения срок до 15.12.2020г. ответникът не е погасил задължението си по фактура № ***** от 17.08.2020г., поради което е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение на вземането по посочената фактура. Моли съда да установи вземанията така, както са предявени в заповедното производство. Претендира разноски.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК ответникът ФИРМА е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Не оспорва, че между страните са съществували облигационни отношения, основаващи се на Договор № 114702/2019, сключен на 09.09.2019 г. Твърди, че още в самото начало било договорено, че стоките, изработката на които е предмет на договора, трябва да бъдат изпълнени и опаковани от ищеца във вид подходящ за износ, поради което опаковането по начин, позволяващ износа на стоките, било включено в първоначално уговорената между страните цена. Възражава, че ищецът не бил изпълнил качествено и в срок задълженията си, което довело до допълнителни разходи за ответника за командировки на негови служители в размер на 1031,80 лв. Сочи, че забавата на ищеца била 186 дни, поради което същият дължал на ответника неустойка в размер на 10% от цената на договора, съгласно чл. 7 от договора. Излага доводи, че договорът между страните по делото бил сключен във връзка с договор-оферта №DP_76305_62301_31886.2 от 13.09.2018г. между ответника и трето за делото лице – ФИРМА, регистрирано в Швейцария, по силата на който ответникът трябвало да достави оборудването, изработено от ищеца, на третото лице. Твърди, че в резултат на забавата на ищеца е претърпял вреди – пропуснати ползи, в размер на 31 692,93 лв. /18 379 щатски долара/, представляващи разликата между първоначално уговореното между него и третото лице възнаграждение и реално полученото такова.

Прави възражения за прихващане в следната последователност: със сумата от 1031,80 лв., представляваща вреда /претърпяна загуба/ – разходи за командировки до производствената база на ищеца; със сумата от 24 672 лв., представляваща неустойка по чл. 7 от Договор № 114702/2019 за периода от 28.01.2020г. до 01.09.2020г. и със сумата от 31 692,93 лв. /18 379 щатски долара/ – пропуснатата полза, представляваща разликата между първоначално уговорената между ответника и ФИРМА възнаграждение и реално полученото такова. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи

По иска по чл.422, ал.1, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл.79, ал.1, пр.1, вр. чл.266, ал.1 ЗЗД:

За основателността на иска ищецът следва пълно и главно да докаже следните обстоятелства: възникнало **облигационно отношение** между страните, породено от

сключен договор за изработка на транспортни опаковки съобразно одобрена технологична документация, че ищецът е **изпълнил** възложената с договора работа, съобразно уговореното и работата е била **приета от ответника**.

Безспорно между страните по делото е, че са сключили договор за изработка, по силата на който ищецът в качеството си на изпълнител е следвало да изработи 4 броя резервоар за филтрат по проект 6904/01; 2 броя резервоар за филтрат по проект 6904V2/01; 1 брой разпулпатор по проект 6904R1/01; 1 комплект тръбопроводи съгласно количества и цени, заложи в оферта 7671_2 от 27.08.2019г.

Спорен е въпросът дали ищецът е изпълнил възложената с договора работа съобразно уговореното, респективно основанието за заплащане на процесната сума.

Предвид нормата на чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД изискуемостта на вземането на изпълнителя за възнаграждение по договора за изработка е обусловено от приемане на работата от възложителя – чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането на извършената работа обхваща два момента: фактическото получаване на конкретно изработеното от поръчващия и признанието, че изработеното съответства на поръчаното.

По делото е представен приемо-предавателен протокол от 01.09.2020г., от който е видно, че ищецът е изпълнил задължението си по договора да предаде на ответника всички изработени стоки съгласно неговия предмет в уговореното количество, в това число и 10 броя транспортни опаковки (дървени сандъци) и детайли по опис. Удостовереният в него факт на предаване на оборудването от ищеца на ответника се подкрепя и от показанията на свидетеля Р. П. Д. – „технолог”, изпълняващ функция на ръководител „производство” при ищцовото дружество, който твърди, че стоката е приета и има съставени протоколи. Същият посочва, че преди нейното приемане, в средата на месец февруари, е станало въпрос, че изделията са за износ в Русия и ще трябва да бъдат опаковани, във връзка с което ФИРМА са им възложили опаковането на стоките с изискването за дървени опаковки. Уточнява, че всички уговорки относно начина на опаковане са били осъществени по телефона. Посочва, че първоначално при направена проверка на съоръженията от страна на ответното дружество и на руски представител последните не са имали забележки по изработените опаковки, но впоследствие е станало ясно, че са за износ за Русия и опаковките трябва да бъдат с фитосанитарен сертификат. Според показанията на свидетеля Д към момента на възлагането и към момента на сключване на договора ищцовото дружество не е било наясно, че опаковките трябва да бъдат с такъв сертификат, като негов образец им бил изпратен впоследствие.

Тези обстоятелства се потвърждават и от показанията на свидетеля В. М. П. – бивш работник в ответното дружество, който навежда твърдения за наличието на доклад във връзка със забележките от страна на руснаците по повод приетата работа. Посочва, че опаковките са били за смяна предвид обстоятелството, че са били направени от

обикновено дърво, а за експорт е трябвало да бъдат от обработено дърво, за да нямат личинки, респективно дървото е трябвало да бъде с щемпел.

С подписване на процесния протокол от 01.09.2022г. от представител на всяка една от страните, същите са удостоверили, че предадените стоки са в пълно съответствие с договореностите помежду им, заложи в Договор №114702/2019г., и са доставени годни за експлоатация, изправни и напълно окомплектовани, без видими дефекти. С Анекс към процесния договор от същата дата – 01.09.2022г., страните са се споразумяли и за начина и сроковете на плащане на остатъчната сума по договора в общ размер на 150 115,15 лв., част от която е и вземането на ищеца по процесната фактура на стойност 19 764 лв. Анексът е подписан от управителите на двете страни и представлява извънсъдебно признание на дълга от страна на ответника.

Твърденията, съдържащи се в показанията на свидетеля Д, относно релевираните възражения по изработеното от страна на ответното дружество и руския представител обхващат момент предхождащ гореописаното уреждане на отношенията между страните, а именно края на м. февруари 2020г. Видно от електронно съобщение от 13.03.2020 г. /л. 169-172 от делото/, ищецът е изпратил на възложителя проформи фактури за изработката на съоръженията и тръбопроводите, както и за допълнително поръчаните материали и изделия по процесния договор. Проформа фактура №*****/13.03.2020г. има идентичен предмет с процесната фактура №*****/17.08.2020г., а именно общо 10 броя транспортни сандъци, от които 1 за тръби, 6 за филтрат и по един за разпулпатор, за крепежи и вентили, съответно за ел. части „Оскар”, в общ размер 19 764 лв. с ДДС.

При направен анализ на събрания по делото доказателствен материал, съдът намира, че изработката на 10 броя транспортни опаковки /дървени сандъци/ е възложена на ищеца в последващ сключването на договора момент, за което свидетелства и изричната забележка в приетата оферта, че стойността на опаковката за транспортиране не влиза в офертата, а същата ще бъде добавена отделно, след като се изработят тръбопроводите и се прецени как ще се транспортират /л. 138 от делото/. Предвид обстоятелството, че договорът за изработка е неформален, законът не поставя изискване за спазване на определена форма, като е достатъчно страните да постигнат съгласие относно съществени елементи на договора. В конкретния случай същите са договорили устно вида и обема на възложената допълнителна работа, което се потвърждава и от показанията на двамата свидетели, които съдът изцяло кредитира като последователни, логични и обективни, доколкото са дадени от лица, преки участници в процеса по водене на преговори, респективно такива, които са запознати с изискванията към изпълнение на работата. От тях се установява и обстоятелството, че при извършения преглед на изработеното ответникът е изразил волята си недостатъците да бъдат поправени съобразно констатираните забележки и предоставен

образец на фитосанитарен сертификат. Следва да се посочи, че упражненото правомощие на възложителя по чл.265, ал.1, предл.1 ЗЗД не освобождава същия от задължението му да заплати възнаграждение на изпълнителя за приетата работа на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД, поради което възражението на ответника в посочения смисъл е неоснователно.

На следващо място, процесната фактура може да се приеме за доказателство, установяващо възложеното в допълнение към договора за изработка, доколкото съдържа всички необходими елементи от съдържанието на сделката – вид на стоката, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписи за възложител и изпълнител, време и място на съставянето □, още повече, че самият документ изрично препраща към договор №114702/2019г.

По изложените съображения и доколкото се установи, че ищецът е изпълнил задълженията си във връзка с процесния договор, допълнително възложени под устна форма, както и че работата е приета от ответника, съдът намира, че последният дължи заплащане на дължимото възнаграждение. При доказателствена тежест за ответника, до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, същият не е ангажирал доказателства за извършено плащане на претендираната от ищеца главница в размер на 19 764 лв., представляваща дължимо възнаграждение по процесната фактура, поради което предявеният иск е основателен и следва да бъде изцяло уважен.

По иска по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и момента на изпадане на длъжника в забава.

Съдът формира правни изводи за наличие на главен дълг.

Видно от приетия по делото Анекс към договор от 01.09.2020г., страните изрично са посочили дати на плащане на задълженията по фактура №1000002602 от 17.08.2020г. на стойност 123 360 лв., фактура №***** от 17.08.2020г. на стойност 19 764 лв. и фактура № ***** от 17.08.2020г. на стойност 6 991,15 лв., а именно на три транша, както следва: сумата от 111 024 лв. – до 02.09.2020 г., сумата от 14 072 лв. – до 25.10.2020г. и сумата от 25 019,15 лв. – до 15.12.2020г. Пълният размер на дълга по първата фактура е погасен с платежни нареждания от 01.09.2020г. и от 14.12.2020г. /л. 36-37 от делото/. Съобразявайки уговорения втори транш и извършените плащания, както и приложимата в случая норма на чл. 76, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, сумата от 1736 лв. е останала дължима до 25.10.2020г., респективно тази от 25 019,55 лв. – до 15.12.2020г., т.е. за първата сума ответникът е изпаднал в забава на 26.10.2020г., съответно за сумата от 18 028 лв., представляваща остатък по процесната фактура – на 16.12.2020г. Предвид претенцията на ищеца за периода 16.12.2020г. – 16.06.2021г. размерът на мораторната лихва върху установената главница от 19 764 лв. е 1004,67 лв., поради което и предявеният иск се явява изцяло основателен.

По възраженията за прихващане с правно основание по чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД:

С оглед събдяване на вътрешнопроцесуалното условие, а именно – достигане до

извод за основателност на предявения главен иск, както и на акцесорния такъв, съдът следва да разгледа релевираните в условията на евентуалност възражения за прихващане с правно основание чл.79, ал.1ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

С оглед посочената от ответника поредност, съдът следва първо да разгледа възражението за прихващане с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл.82 ЗЗД за сумата от 1 031,80 лв., представляваща претърпяна загуба под формата на разходи за командировки, гориво и нощувки във връзка с пътувания на представители на ответника до производствената база на ищеца, за което са представени заповеди за командироване, респективно сметки на полагащите се пътни, дневни и квартирни пари. При анализ на възникналата между страните облигационна връзка, съдът намира, че извършените разходи са свързани с изпълнение на задължението на ответника по договора, а именно да прегледа и приеме извършената работа. Доколкото страните не са уговорили изрично в договора къде да бъдат предадени готовите изделия, приложение намира нормата на чл. 68, б. "б" ЗЗД – в местонахождението на вещта по време на пораждане на задължението, т.е. в гр. Разград, ул. „Скопие” №2. В този смисъл и във връзка с изложените мотиви относно основателността на главния иск, посочените разходи не могат да бъдат възложени в тежест на изпълнителя, поради което възражението за прихващане следва да бъде отхвърлено.

На следващо място следва да се разгледа възражението за прихващане с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 24 672 лв., представляваща неустойка по чл. 7 от процесния договор за периода 28.01.2020г. – 01.09.2020г., формирана на база максималния размер на неустойката от 10 % от сумата по договора, във връзка с твърдяно забавено изпълнение от страна на ищеца в рамките на 186 дни. Съобразно уговореното между страните, възложеното е следвало да бъде изработено в срок от 20 седмици, или крайният срок за изпълнение е изтекъл на 27.01.2020г. Видно от представените от ищеца писмени доказателства, същият е изготвил необходимата технологична документация на съоръженията, в това число паспорти на изделията и протоколи за извършени финални проверки и изпитвания, с отразяване по отношение на всяко едно от оборудванията, че е готово за експлоатация, както следва: 4 бр. резервоара за филтрат по проект 6904/01 на датите 21.11.2019г., 22.11.2019г. и 18.12.2019г., 2 бр. резервоара за филтрат по проект 6904V2/01 – на 03.01.2020г., Разпулпатор по проект 6904R1/01 – на 22.01.2020г., и тръбопроводи – в периода от 09.12.2019г. до 10.01.2021г. Считано от посочените дати, ФИРМА е изпълнило задълженията си по Договор № 114702/2019г., за което е уведомило своевременно възложителя предвид електронна кореспонденция от 29.01.2020г. /л.167 от делото/, в която, в продължение на проведен телефонен разговор между страните, първият уведомява последния, че е в очакване да му бъде изпратен график за приемане на изработеното. Изложеното се потвърждава в пълна степен и от показанията на свидетеля Д, който през месец януари е провел телефонни разговори с лицето Валентин Пехоев, представляващ възложителя, относно готовите изделия и организацията по тяхното приемане. Същият уточнява, че съоръженията са били предадени в края на месец февруари 2020г., но физически са останали в складовата база на ищеца по молба на възложителя, след което са предадени заедно с изработените опаковки. По изложените съображения възражението се явява неоснователно, като следва да се посочи, че самият кредитор е бил в забава да приеме изработеното. С оглед изложеното възражението за прихващане по чл.92, ал. 1 ЗЗД следва да бъде отхвърлено.

Третото поред възражение за прихващане с правно основание чл. 79, ал.1, вр. чл.

82 ЗЗД е за сумата от 31 692 лв. /18 379 щатски долара/ – пропусната полза, представляваща разликата между първоначално уговореното между ответника и трето за делото лице – швейцарското дружество ФИРМА, възнаграждение и реално полученото такова. За основателността на възражението за прихващане в тежест на ответника е да докаже причинната връзка на претърпените вреди с договорното неизпълнение от страна на ищеца.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищецът е бил запознат с обстоятелството, че възложената поръчка е за износ в Русия – за това свидетелства водена между страните електронна кореспонденция от 27.09.2019г. – дата, предхождаща сключването на процесния договор /л. 131 от делото/, респективно последваща такава от 29.01.2020г. /л.167 от делото/. От показанията на свидетелите става още ясно, че руски представител е присъствал на приемането на стоките и направил своите забележки по качеството на изработеното, като едва средата на м. февруари 2020г. е повдигнат въпросът за изискванията по отношение на тяхното опаковане. Третото за договора лице – т.н. „купувач“, не е посочен изрично и не е индивидуализиран никъде в договора от 09.09.2019г., нито от своя страна ФИРМА фигурира като подизпълнител в договора от 13.09.2018г. В тази връзка съдът приема, че уговорките относно отправянето на волеизявление на трето за процесния договор лице при приемане на извършените работи са постигнати в устна форма и могат да се разглеждат като договаряне в полза на трето лице. Това от своя страна обаче не се отразява върху задълженията на ФИРМА, който има качеството на възложител по договора за изработка, а именно да направи преглед на извършената работа и в случай на евентуалното □ приемане да изпълни задълженията си по чл.266, ал.1 ЗЗД относно заплащане на възнаграждение на изпълнителя за приетата работа. В тази връзка неговата отговорност по сключения с третото лице договор не може да се възложи в тежест на ищеца, доколкото не е доказана причинната връзка на претендираните вреди с договорното неизпълнение от страна на ищеца. С оглед изложеното и възражението за прихващане по чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът. Дължимите разноски, направени в производството по чл. 410 ГПК са в размер на 1 045,37 лв., представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение, което е действително платено на адв.Б., видно от платежно нареждане от 17.06.2021 г. във връзка с договор за правна защита и съдействие от 16.06.2021г. За исковото производство ответникът следва да заплати на ищеца сторените от него разноски в общ размер на 945,19 лв., представляващи доплатена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение с платежно нареждане от 12.11.2021г., съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК, че ФИРМА, ЕИК *****, дължи на ФИРМА, ЕИК *****, сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 19.07.2021г. по ч.гр.д. № 39320/2021г. на СРС, 77-ми състав, както следва:

– на основание чл. 79, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД сумата от **19 764 лв.**, представляваща неизплатено възнаграждение по договор за изработка и доставка на 10 бр. транспортни опаковки, за което е издадена фактура №***** от 17.08.2020г., **ведно със законната лихва, считано от 05.07.2021г. до плащането;**

– на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **1 004,67 лв.**, представляваща лихва за забава в плащането на главницата за периода от 16.12.2020г. до 16.06.2021г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА, ЕИК *****, срещу ФИРМА, ЕИК *****, възражения за прихващане, както следва:

– с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 82 ЗЗД за сумата от **1 031,80 лв.**, представляваща претърпяна загуба под формата на разходи за командировки, гориво и нощувки във връзка с пътувания на представители на ФИРМА, ЕИК *****, до производствената база на ФИРМА, ЕИК *****;

– с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от **24 672 лв.**, представляваща неустойка за забава по чл. 7 от договор № 114702/09.09.2019г. за периода 28.01.2020г. – 01.09.2020г. и

– с правно основание чл. 79, ал.1, вр. чл. 82 ЗЗД за сумата от **31 692 лв.** /18 379 щатски долара/ – пропуснатата полза, представляваща разликата между първоначално уговореното между ФИРМА, ЕИК ***** и трето за делото лице – швейцарското дружество ФИРМА, възнаграждение и реално полученото такова.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ФИРМА, ЕИК *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК *****, сумата от **1 045,37 лв.**, представляваща разноски в заповедното производство по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 39320/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав, както и сумата от **945,19 лв.**, представляваща разноски в **исковото производство.**

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____